

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/19/2018
Identifikačné číslo spisu: 5017200279
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5017200279.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: I. J., narodený X. marca XXXX, bytom v C. č. X/XX, právne zast.: JUDr. Ladislavom Mejstrikom, advokátom so sídlom v Martine, A. Kmeťa č. 19, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8-10, o úrazový príplatok, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 4. apríla 2018, č. k. 26Sa/8/2017-128, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 4. apríla 2018, č. k. 26Sa/8/2017-128 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 4. apríla 2018, č. k. 26Sa/8/2017-128, podľa § 191 ods. 1 písm. e/ Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej z 12. mája 2017, číslo: 36338-7/2017-BA, ktorým žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) v celom rozsahu zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie z 22. februára 2017, číslo: 1209-6/2017-DK. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán (Sociálna poisťovňa, pobočka Dolný Kubín) rozhodol tak, že podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z.z. žalobcovi, ktorý bol uznaný za dočasne práceneschopného odo dňa 9. septembra 2016 v dôsledku pracovného úrazu z 8. septembra 2016, odo dňa 3. januára 2017 zaniká nárok na úrazový príplatok priznaný rozhodnutím z 12. októbra 2016, číslo: DK-50351/2016, a podľa § 112 ods. 2, 4 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. sa od 3. januára 2017 nárok na úrazový príplatok odníma a jeho výplata zastavuje.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 83, § 85, § 86, § 109 ods. 1, 2 a § 112 ods. 2, 4, 6 zákona č. 461/2003 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o

dôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd v odôvodnení rozsudku vo vzťahu k námietke žalobcu, že dočasná pracovná neschopnosť trvá i ďalej, t.j. od 3. januára 2017, a teda má nárok na úrazový príplatok podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z.z. uviedol, že v administratívnom spise sa nachádza potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti č. O 462774, II. žiadosť o nemocenské a žiadosť o úrazový príplatok. Z potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti vyplýva, že žalobca bol neschopný práce od 9. septembra 2016. Neschopnosť práce je označená ako pracovný úraz. V administratívnom spise sa nachádza Zápis prerokovania registrovaných pracovných úrazov za mesiac september 2016, príčin ich vzniku a prijatých opatrení v odškodňovacej komisii zo 16. septembra 2016, z ktorého vyplýva, že komisia navrhla odškodniť I. vo výške 100%. V Oznámení o poistnej udalosti Sociálnej poisťovni sa ako podrobný popis vzniku poistnej udalosti uvádza, že pri ukladaní polotovaru do stroja z poza stroja vybehol potkan, zamestnanec sa preľakol a pustil ručne prenášané bremeno, pričom si spôsobil úraz: narazenie stehna, palca ruky s vytočením dlaní rúk. Vzhľadom na zistené skutočnosti žalobca bol uznaný za dočasne práceneschopného od 9. septembra 2016 v dôsledku pracovného úrazu z 8. septembra 2016. Na základe splnenia zákonných podmienok mu bol dňa 12. októbra 2016 priznaný úrazový príplatok rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Dolný Kubín z 12. októbra 2016, číslo č. DK-50351/2016. Ďalej mal preukázané, že Sociálna poisťovňa, pobočka útvar úrazového poistenia vyhotovila Oznámenie o zmene dôvodu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu. Dočasná pracovná neschopnosť trvá od 09.09.2016 z dôvodu pracovného úrazu. Diagnóza bola stanovená S60.2, S80.0 a ďalej sa uvádza, že kontrolou vykonanou posudkovým lekárom sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne dňa 18. januára 2017 bolo zistené, že od 3. januára 2017 došlo k zmene dôvodu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti, ktorá už netrvá z dôvodu pracovného úrazu ale z iného dôvodu. Oznámenie o zmene dôvodu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti obsahuje aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktorý uviedol, že na základe ortopedického vyšetrenia z 2. januára 2017 je ukončená liečba pracovného úrazu. Uzavrel, že prvostupňový správny orgán uvedeným listom ukončil dočasnú práceneschopnosť žalobcu dňa 2. januára 2017 a zároveň uviedol, že PN pokračuje zo všeobecných príčin. Krajský súd sa nestotožnil s takýmto postupom prvostupňového správneho orgánu, pretože ukončenie PN malo byť vyznačené na PN. Mala byť vystavená nová PN pre žalobcu alebo v pôvodnej PN mal vyznačiť diagnózu, na základe ktorej PN pokračuje. Z uvedeného dôvodu žalobcovi ostala PN č. O 462774 s diagnózou S60.2, S80.0 a s označením, že ide o pracovný úraz.

4. Vzhľadom na uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. e/ SSP a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

5. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 2 SSP tak, že žalobcovi z dôvodu jeho úspechu v konaní priznal proti žalovanému náhradu trov konania.

II.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

7. Namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

8. V súvislosti s týmto dôvodom kasačnej sťažnosti bližšie aj s poukazom na § 14 ods. 1 písm. a/, § 30 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 32 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. a § 12a ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“) uvádzala, že zamestnanec má nárok na nemocenské, pokiaľ bol uznaný za dočasne pracovne neschopného (ďalej len „DPN“) pre úraz alebo chorobu z povolania svojim ošetrojúcim lekárom, pričom túto skutočnosť vyznačí ošetrojúci lekár na

príslušnom potvrdení, ktoré vydá v čase zistenia tejto choroby. Preto, ak by mala žalovaná postupovať podľa názoru krajského súdu a prípadne vyzvať ošetrojúceho lekára po zistení zmeny v dôvode trvania DPN žalobcu na vystavenie nového potvrdenia o DPN s rozdielnym začatím plynutia novej DPN (od okamihu zistenia novej diagnózy, respektíve zmeny diagnózy), mohlo by dôjsť k zmene právneho stavu zakladajúceho nárok žalobcu na nemocenské, čo by mohlo ovplyvniť nárok žalobcu na výplatu dávky. Inak povedané, ak by ošetrojúci lekár po zistení zmeny v dôvode trvania DPN žalobcu vystavil nové potvrdenie o DPN v trvaní od 3. januára 2017 s uvedením inej diagnózy, než pracovný úraz, žalobca by musel opätovne požiadať Sociálnu poisťovňu o priznanie nároku na nemocenské, pričom by sa opätovne posudzovali skutkové okolnosti možného priznania nároku na dávku. V takom prípade by sa žalobca mohol dostať do nepriaznivého postavenia, ak by už v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. nespĺňal podmienky pre priznanie nároku na dávku, t. j. napríklad by ukončil pracovnoprávny vzťah, prípadne by sa na jeho vec nevzťahovala ani ochranná lehota v zmysle § 32 ods. 1 menovaného zákona. Uvedené vyplýva zo znenia § 33 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v nadväznosti na § 12a ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., v zmysle ktorých sa podmienky priznania nároku na nemocenské skúmajú ku dňu zistenia choroby ošetrojúcim lekárom. Vzhľadom na konštatované, záver krajského súdu, že „mala byť vystavená nová PN pre žalobcu ...“ neobstoí.

9. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti žalovaná s poukazom na článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 122 ods. 4 písm. d/ zákona č. 461/2003 Z.z. uviedla, že nakoľko zákon, ani iný právny predpis neurčuje spôsob, akým sa má formálne vykonať zistená zmena v diagnóze DPN, Sociálna poisťovňa interným predpisom zaviedla tlačivo s názvom „Oznámenie o zmene dôvodu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti“ obsahujúce aj časť „Vyjadrenie ošetrojúceho lekára“. Práve táto časť oznámenia slúži na to, aby ošetrojúci lekár uviedol akékoľvek skutočnosti týkajúce sa zdravotného stavu poškodeného, vrátane konštatovania prípadne zmeny v dôvode DPN a odkedy táto nastala. Pritom ošetrojúci lekár nie je obmedzený žiadnym predtlačným textom, alebo usmernením. Ak by sa zmena vykonala v pôvodnom potvrdení o DPN, spôsobovalo by to jeho nejednoznačnosť a neprehľadnosť v uvedení viacerých dátumov, odtlačkov pečiatok a podpisov. Na základe uvedeného, podľa žalovanej rovnako neobstoí konštatovanie krajského súdu, že ošetrojúci lekár „... v pôvodnej PN mal vyznačiť diagnózu, na základe ktorej PN pokračuje“.

10. Napokon žalovaná tiež poukázala na to, že argumentáciou krajského súdu nebola spochybnená posudková činnosť Sociálnej poisťovne. V tejto súvislosti žalovaná aj s poukazom na § 153 ods. 1 písm. c/ a § 154 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. dôvodila, že ako posudková lekárka pobočky, tak aj posudkový lekár ústredia, zhodne v súčinnosti s ošetrojúcim lekárom v zmysle § 153 ods. 8 zákona č. 461/2003 Z.z. konštatovali zmenu v dôvode trvania DPN žalobcu na základe do konania doložených lekárskeho nálezu, z ktorých vyplývalo, že žalobcovi bol diagnostikovaný syndróm karpálneho tunela, ktorý však nie je následok pracovného úrazu. Tiež z lekárskej správy z ortopedickej ambulancie vyplýva, že funkčný nález je v norme, artrotické zmeny pravého kolena sú primerané veku. Zdravotné ťažkosti žalobcu od 3. januára 2017 teda nesúvisia s utrpeným pracovným úrazom. Zdôraznila, že pre založenie príčinnej súvislosti je dôležité, aby bola táto súvislosť priama a nie len sprostredkovaná. Tieto závery posudkových lekárov neboli zo strany krajského súdu spochybnené, posudkovou činnosťou sa súd nezaoberal, z čoho možno usúdiť, že sa s posudkovou činnosťou stotožnil a nedostatok mal nastať len v spôsobe vykonania zmeny dôvodu trvania DPN. Pre úplnosť žalovaná dodala, že od 3. januára 2017 trvá DPN žalobcu poškodeného pre ochorenie chrbtice z dôvodu medicínsky potvrdených degeneratívnych zmien v krčnej a lumbosakrálnej chrbtice.

11. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

12. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej vyjadril podaním z 13. júna 2018.

13. V plnom rozsahu sa stotožnil so závermi krajského súdu. Dodal, že nevidí dôvod, na základe čoho mal posudkový lekár právo zmeniť diagnózu a ukončiť liečbu zdravotných problémov a následkov, ktoré sú priamou príčinou vzniknutého pracovného úrazu a pokračovať v evidovaní pracovnej neschopnosti z dôvodu, ktorý lekár nazval všeobecné príčiny. Uviedol, že v zdravotnej dokumentácii neboli doteraz vedené žiadne zdravotné problémy, ktoré by mali súvis s terajšími zdravotnými problémami, ktoré vznikli z dôvodu utrpeného úrazu. Tým je jasne preukázaná príčinná súvislosť medzi pracovným úrazom a zdravotným stavom, respektíve diagnózami, ktoré sa v zdravotnej karte evidujú. Má za to, že DPN pokračuje do dnešného dňa s tým, že má nárok na platenie úrazovej dávky, keďže je naďalej PN a nepoberá žiaden príjem. Poukázal na to, že pacient má právo vedieť, z akého dôvodu je ukončená PN a na základe akej novej diagnózy sa vystavuje nová PN, respektíve PN pokračuje. Z tohto dôvodu, keďže nebola zmenená diagnóza, ostala PN č. O 462774 s diagnózou S60.2, S80.0, s označením, že ide o pracovný úraz, a teda nárok na vyplácanie úrazovej dávky z dôvodu vzniknutého pracovného úrazu stále trvá. Vznikli jasné a dôvodné pochybnosti, skutkový a zdravotný stav nebol preukázaný a zhodnotený natolko, aby mohol prvostupňový orgán rozhodnúť o zastavení nároku na úrazové dávky. Zastáva názor, že nárok na príslušnú dávku trvá, do dnešného dňa je pre pracovný úraz DPN, zo strany žalovanej nebolo nijakým spôsobom preukázané, z akého dôvodu sa zmenila diagnóza, nakoľko aj od 3. januára 2017 pretrvávajú zdravotné ťažkosti, ktoré vznikli v priamej súvislosti s pracovným úrazom, keďže predtým žiadne zdravotné ťažkosti nemal. Od úrazu sa zdravotný stav žalobcu nezlepšil, práve naopak, je nútený absolvovať nespočetné množstvo vyšetrení, rehabilitácií a podobne. Zo vzniknutej situácie je v permanentnom strese, trpí úzkosťou a začal sa liečiť na vysoký krvný tlak. Opätovne zdôraznil, že všetky zdravotné problémy sú spojené s pracovným úrazom. Rozhodnutie žalovanej a postup, ktorý tomu predchádzal nebol správny, žalobca bol ukrátený na svojich právach. Poukázal tiež na oprávnenie ošetrojúceho lekára v súčinnosti s posudkovou lekárkou pobočky a posudkovým lekárom ústredia zmenu v dôvode PN vykonať, keďže lekárske záznamy hovoria jasne o nepriaznivom zdravotnom stave z dôvodu pracovného úrazu. Uzavrel, že podmienky podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z.z. spĺňa, nárok na úrazový príplatok stále trvá, keďže do dnešného dňa znáša následky, ktoré priamo súvisia s pracovným úrazom

14. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

15. Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti bolo žalovanej doručené na vedomie dňa 26. júna 2018.

V.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej je dôvodná.

17. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. e/ SSP zrušil rozhodnutie žalovanej z 12. mája 2017, číslo: 36338-7/2017-BA, ktorým žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. v celom rozsahu zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie z 22. februára 2017,

číslo: 1209-6/2017-DK, ktorým prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že podľa § 85 zákona č. 461/2003 Z.z. žalobcovi, ktorý bol uznaný za dočasne práceneschopného odo dňa 9. septembra 2016 v dôsledku pracovného úrazu z 8. septembra 2016, odo dňa 3. januára 2017 zaniká nárok na úrazový

príplatok priznaný rozhodnutím z 12. októbra 2016, číslo: DK-50351/2016, a podľa § 112 ods. 2, 4 a 6 zákona

č. 461/2003 Z.z. sa od 3. januára 2017 nárok na úrazový príplatok odníma a jeho výplata zastavuje.

18. Podľa § 139 ods. 2 SSP, v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

20. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

21. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

22. K tomu najvyšší súd dáva do pozornosti aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2010, sp. zn. 4Sžo/12/2010), podľa ktorej „Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť totiž svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

23. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

24. Rovnako najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvoľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov,

pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

25. Vo svetle vyššie uvedenom, najvyšší súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom dospel k záveru, že odôvodnenie krajského súdu je nedostatočné. Krajský súd v podstate odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že ukončenie PN malo byť vyznačené na PN s tým, že buď mala byť vystavená nová PN pre žalobcu alebo v pôvodnej PN sa mala vyznačiť diagnóza, na základe ktorej PN pokračuje; v opačnom prípade žalobcovi ostala PN č. O 462774 s diagnózou S60.2, S80.0 a s označením, že ide o pracovný úraz. Krajský súd však správnosť tohto tvrdenia ničím nepodložil, v odôvodnení absentujú skutkové a právne závery podporujúce správnosť tvrdenia krajského súdu. Neuviedol v tejto súvislosti žiadnu úvahu, na základe čoho, respektíve akých skutočností mala byť vystavená nová PN pre žalobcu alebo v pôvodnej PN sa mala vyznačiť diagnóza, na základe ktorej PN pokračuje. Nadväzujúc na uvedené, krajský súd sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že Sociálna poisťovňa používa tlačivo nazvané „Oznámenie o zmene dôvodu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti“ obsahujúce možnosť pre ošetrojúceho lekára, aby sa vyjadril ku skutočnostiam týkajúcich sa zdravotného stavu dotknutej osoby vrátane konštatovania prípadnej zmeny v dôvode dočasnej pracovnej neschopnosti s uvedením aj konkrétneho dátumu, kedy táto zmena nastala, tak ako to bolo realizované v prejednávanej veci (Oznámenie o zmene dôvodu trvania dočasnej pracovnej neschopnosti z 18. januára 2017, v ktorom ošetrojúci lekár konštatoval, že na základe ortopedického vyšetrenia z 2. januára 2017 bola ukončená liečba pracovného úrazu). Pokiaľ teda krajský súd bez ďalšieho iba stroho dôvodil potrebou vystavenia novej PN pre žalobcu alebo vyznačenia diagnózy v pôvodnej PN, na základe ktorej PN pokračuje, takéto rozhodnutie krajského súdu možno považovať za svojvoľné a zjavne neodôvodnené.

26. S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd má za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v jeho podstatnej časti je nesúladne s právami podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

27. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

28. Podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

29. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f/ SSP zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

30. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej žaloby, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovanej v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

31. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

32. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.